

Valutamarkedet, altsaa blive ledende paa Valutaomraadet, dels skal følge Erhvervs- livet paa de forskellige Omraader, og dér vil jo utvivlsomt Spørgsmaalet om Beta- lingsbalancens Stilling i de forskellige Øje- blikke, Aarsagerne dertil, og hvilke For- anstaltninger man i den Anledning skal foretage, ganske naturligt optage Raadets Opmærksomhed. Samtidig er der, ganske naturligt, tillagt det Bemyndigelse til at undersøge Priserne — jeg var inde paa det før — for at se, om man ikke kunde for- bedre Valutaforholdene alene ved den in- denlandske Foranstaltning at formindske Avancen. Raadet kan, naar det finder, at der er Anledning til at træffe Foranstalt- ninger, gøre Indstilling derom til Mini- steren, og hvis der har været Flertal i Fi- nansraadet for en Foranstaltning, kan Mi- nisteren iværksætte den. Ja, det Forslag eller noget temmelig lignende kender vi fra det, som blev behandlet i Sommer. Jeg ved, at der var megen Modstand derimod, men jeg tror ikke, at Erfaringerne om, hvad der er sket uden nogen Regulering paa noget Omraade, egentlig styrker deres Stilling, der atter vil hindre, at noget saadant sættes i Scene.

Meningen med disse Foranstaltninger skal jo være, at det voldsomme Tryk, som én stærk Bankpolitik, en stærk Diskonto- politik, en stærk Kreditindskrænkings- politik maa udøve paa Erhvervs livet, skal lettes, at Kreditindskrænkingspolitikken skal gøres lettere, at Skruen ikke skal skrues saa langt ned, naar man samtidig ad andre Veje kan opnaa det samme. Der vil altsaa direkte til Finansraadet, og der- efter senere til Rigsdagen, som skal behandle de Foranstaltninger, Finansraadet har truffet, eventuelt iværksat, blive stillet det Spørgsmaal: Vil I gaa den Vej, at vi stand- ser Virksomhederne ved at berøve dem deres Kredit, at vi lukker og skaber Arbejds- løshed, som atter ødelægger vor Valuta, eller vil I benytte disse andre Midler, vil I eventuelt i det givne Øjeblik, naar Dumping vælter Varer ind fra Tyskland, sige: Her maa vi stoppe? Vil det ikke, naar der fra saa godt som alle Erhvervs Side er udtalt, at en ensidig Anvendelse af Kreditindskræn- kningspolitikken vil de fraraade, fordi den vil virke voldsomt, være rimeligt, at man forsøger, om vi ikke paa visse Punkter kan hjælpe paa denne Kreditindskræn- kningspolitik saaledes, at den ikke behøver at udøves i hele sin Strenghed? Det er det, der skal være Finansraadets Opgave, og derfor kan jeg ikke se, at der egentlig fra

nogen Side kan rejses berettigede Ind- vendinger imod dets Oprettelse.

De Toner, der i disse Dage lyder om, at det er Nationalbanken og National- banken alene, der skal gennemføre Valuta- ordningen, tror jeg ikke har Repræsentan- ter her i dette Ting. Vi ved, at de har det i det andet Ting, men jeg tror ikke, de har det i dette, fordi jeg ved, at her repræsen- teres mindre Teoretikerne end Folk, som staar i det praktiske Liv, og Folk, som ikke ønsker hverken Industri, Landbrug eller Handel lagt øde paa Grund af en ren Teori. Og jeg haaber da ogsaa, at den Be- handling, der nu skal finde Sted her og senere i Udvalg, ikke maa blive bygget paa en stiv teoretisk Betragtning, men paa, hvad Erhvervs livet og Samfundet som Hel- hed har Brug for. I saa Tilfælde tvivler jeg ikke om, at Rigsdagen, akkurat paa samme Maade som Valutaraadet, vil opnaa Enighed om en Ordning for de næstfølgende 2 Aar.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lov- forslaget.

N. Neergaard: Jeg skal undlade at komme ind paa teoretiske Betragtninger over Valutaspørgsmaalet — dem har vi jo næsten haft til Overmættelse i den senere Tid herhjemme —, men forsøge at holde mig saa nær som muligt til Forslaget og til de Forudsætninger, paa hvilke det er bygget.

Vi ved jo alle, at de forskellige Forsøg paa at lovgive vedrørende Valutaforholdene hidtil ikke har ført til nogen Enighed eller i alt Fald kun til Enighed om meget be- grænsede Forholdsregler, ogsaa det Forsøg, som den højtærede Regering gjorde i Som- mersamlingen, mislykkedes jo. Da der paa ny var kommet stor Uro i Valutaforholdene, nedsatte Regeringen Valutaraadet i Haab om nu at naa til en Enighed om visse For- holdsregler, som kunde foretages med Ud- sigt til Held, og under Raadets Forhand- lingen har, saa vidt man kan se af Beret- ningen, en lang Række Forslag været fremme, som til Dels har været i Slægt med tidligere fremsatte Forslag, f. Eks. om Importregulering, Rationering, Prisregule- ring o. s. v. Det viste sig imidlertid med stor Tydelighed, at man lige saa lidt nu som tidligere kunde samles om disse Forslag; mere og mere samlede Opmærksomheden sig da om noget mere begrænset, nemlig om Nationalbanken. Og ikke underligt, thi Na- tionalbanken har jo sin oktrojmæssige Pligt til at „befæste og bevare et sikkert Pengevæ- sen i Landet“, og ved de Studier angaaende